

LBRIS

We know
books

ELIZA MATEI PLEȘA

CĂSUȚA ALBASTRĂ

LETRAS

Promovăm autorii români

Era singura masă ocupată din restaurantul unde își dăduse întâlnire. Afară ploua, iar atmosfera era apăsătoare, înecăcioasă.

Catrina primise un telefon de la o femeie care îi cerea să se întâlnească, să lămurească împreună niște lucruri. Bănuia ea cine și de ce a chemat-o.

La masă erau Andreea și Leonard, o familie tânără de arhitecți, și Elena, mama Andreei. Toți așteptau femeia cu care își dăduseră întâlnire.

Cu ceva timp în urmă, Elena descoperise, după ce îi umblase în telefon fostului soț,

că în viața lui exista o altă femeie. Era tristă și neputincioasă că nu știa ce legătură este între femeia aceea și omul cu care trăise într-o căsnicie de 37 de ani, de care divorțase acum 5 ani, dar cu care rămăsese să conviețuiască sub același acoperiș. De aceea a făcut tot ce era posibil să o contacteze.

Cum a văzut-o pe Catrina apropiindu-se, și-a dat seama că ea este. La telefon, Catrina nu a negat nicio secundă că are o legătură cu Mitru, dar nu a vrut să-i spună Elenei despre ce anume este vorba.

—Să-mi spui cine ești, de unde ești și ce cauți în telefonul bărbatului meu, se răstise obraznic în telefon Elena.

La insistențele Elenei, Catrina acceptă să se întâlnească, într-un orașel la jumătatea distanței dintre localitățile lor de reședință. Și... iată-le! Elena era o femeie trecută de vreme, deși nu avea mai mult de 60 de ani. Purta un ruj roșu strident, avea riduri adânci pe frunte, părul negru, ondulat, și tenul alb, era voluptuoasă și cu privirea acră.

Alături de fiica ei, Andreea, și de ginerele său, Leonard, sosi prima la restaurantul stabilit și ocupă masa, așteptând în liniște. Ambele femei se gândeau cum o fi și de ce femeia aceasta poate fi prezentă în viața lui Mitru. Șușoteau.

Catrina își făcu apariția. Purta tocuri înalte și, deși era o femeie trecută de prima tinerețe, avea o strălucire aparte. De înălțime medie, era blondă și cu părul prins într-un coc răvășit, din care curgeau câteva șuvițe, și o față ce emana lumină. Era îmbrăcată într-o ținută ce impunea un anumit respect, mai degrabă potrivită unei întâlniri de afaceri decât ocaziei prezente.

Se apropie de masa celor trei. Din instinct, Leonard se ridică și făcu un semn Catrinei spre scaunul liber.

—Bună ziua – spuse Catrina, sigură pe ea. Doamnelor, domnule, eu sunt Catrina.

De la masă, s-a distins o bombăneală ca răspuns la salutul ei, apoi, liniște. Nimeni nu

îndrăzneală să deschidă discuția, dar Catrina își luă inima în dinți și sparse gheața.

—M-ați chemat aici... ce vreți să știți?

Andreea și Leonard își îndreptară deodată privirea spre Elena.

—Spune, mamă, de ce am venit aici?

Elena se uită furioasă spre Catrina.

—Mai întrebi de ce? Am vrut să văd cu ochii mei cum arată amanta bărbatului meu.

—Doamnă, vă rog – spuse Catrina.

—Ce mă rogi? Că, de o vreme, bărbatul meu nu mai este cel pe care îl cunosc de 40 de ani? Nu știam de ce a fost de acord cu divorțul nostru, atunci când i-am cerut să divorțăm. I-am cerut acest lucru deoarece voiam să-i dau o lecție. Am rămas însă sub același acoperiș, împreună. Când mi-a trecut furia, i-am cerut să ne recăsătorim, dar el a spus nu. Acum înțeleg de ce. Tu ai apărut în viața lui și cum vouă, ăstora, femeii ușoare,

nu vă este greu și nici rușine să vă dați la bărbații altor femei, el a picat în plasă.

—Doamnă, spuse Catrina, pentru niciunul dintre noi această întâlnire nu este confortabilă. Dacă doriți, am să vă spun care este legătura mea cu Mitru. Mai întâi, v-aș aminti că omul acesta este divorțat, iar eu sunt o femeie singură, deci liberi amândoi, din punct de vedere juridic. Din start, vă atenționez că niciunul dintre noi nu face vreo greșală față de vreun partener de viață. Voi fi cât se poate de clară în povestire, dar vă rog să nu fiu întreruptă.

Și Catrina începu să povestească.

Eu și Mitru ne cunoaștem pentru că ne-am născut în același sătuc, cu casele răsfirate, de la poalele munților. Primele întâlniri ale privirilor noastre s-au întâmplat când învățam să mergem în picioare, duminica, cu părinții ori bunicii noștri, în biserica din sat și ne ascundeam unul de altul strecurându-ne printre picioarele

enoriașilor, așezați ordonat la rugăciune. Am crescut ca niște frați, mergând împreună la școală, la joacă pe uliță, la muncă la colectiv sau cu vitele la cireadă.

Copii fiind, mergeam seara la plimbare în sat, unde ne întâlneam cu mai mulți copii și, de fiecare dată, privirile noastre se întâlneau. Uneori ne trezeam mergând în urma cetei de tineri cu care plecam cu colinda, ținându-ne de mână. Era un fior pe care îl simțeam ca niște copii și un sentiment pe care îl trăiam din prietenie, din frăție, din dragoste pentru oamenii din jurul nostru. Așa au trecut anii, iar mai târziu, în vara aceea, lucrurile s-au apropiat între noi.

Eu terminasem liceul și eram foarte fericită. Urma să merg la facultate, să plec din sat, iar el era mai mare cu câțiva ani și era un muncitor harnic și cuminte, curajos, plăcut, un om tânăr, blond, cu obrajii bulbucăți și cu ochii mari, albaștri, care atunci când apărea în fața mea, mă bulversa.

Ne-am împrietenit și apoi ne-am împrietenit și mai mult...

Era o vară frumoasă. Nu puteți voi să știți cât de frumoase erau peisajele satului nostru, dealurile noastre pline de flori și fân proaspăt cosit, apa pârâului, pădurea. Toate acestea au dus la un sentiment de apropiere și mai mare între noi. A fost vara în care sufletele noastre au devenit pereche, făcând planuri pentru viitor. Visam să construim împreună o căsuță albastră, acolo, pe malul râului, pe tăpșanul acela verde, unde atunci aveau cuiburi iepurii și păsările sălbatice. De acolo, căsuța noastră albastră s-ar fi văzut din tot satul, iar grădina ce o înconjura ar fi fost scaldată de soare întreaga zi.

Ne-am trăit iubirea în vara aceea cu consimțământul tacit al părinților mei. Mitru visa să depășească faza de muncitor și s-a înscris la o școală militară. Ar fi vrut să ia examenul, să intre și să devină ofițer în armata română. Așa și-a dorit el pe vremea

aceea, să fie ofițer în armata română. Dacă ar fi reușit, era o onoare deosebit de mare pentru el. Mai știa că așa își va face părinții mândri și va câștiga ceva în plus la respectul pe care oamenii din jur i-l purtau, așa că și-a încercat norocul la o școală militară. A reușit. A dat un examen, pe care l-a luat, și a intrat la școala mult dorită. Toamna a plecat la școală.

În gară, ne-am ținut de mână, ne-am sărutat, ne-am luat în brațe și ne-am luat la revedere, până când a plecat trenul. După plecarea trenului, am realizat că lumea mea alături de el urma să capete alte conotații. Am suferit atunci și am rămas cu un gust amar.

Știam că va urma o perioadă grea, dar cel mai mult îmi doream să nu mă uite. Îmi mai doream să mă păstreze în suflet și să mă țină minte, pe mine și toată dragostea noastră de o vară.

A trecut un timp și i-am scris o scrisoare în care îi spuneam că, într-o anumită zi de

duminică, am să mă duc să-i fac o vizită. Aflasem între timp că sunt însărcinată. Îmi doream mult să mă duc și să-i vorbesc despre sarcină, să-i spun că vom avea un copil. Făceam filme în capul meu despre acest moment. Mă gândeam că o să iau mâinile lui în mâinile mele, o să le apropii de fața mea, de obrajii mei, de sufletul meu și o să-i spun că sunt însărcinată și că o să avem un copil, iar el o să se bucure și o să plângem amândoi de bucurie, de fericire că Dumnezeu a recunoscut dragostea noastră și ne-a răsplătit. Nu aveam noi multe lucruri materiale, n-aveam casă, dar visam la una mică și albastră, pe care o desenaserăm împreună, pe o foaie de caiet cu pătrățele. N-aveam serviciu la vremea aceea, dar speram ca totul să fie bine și totul să aibă la temelie dragostea noastră și zilele nesfârșite în care mă ținea în brațe și în care ne făceam atâtea planuri.

Îmi spunea mereu că nu ne vom despărți niciodată, iar eu îl credeam orbește. Mi-a răspuns tot cu o scrisoare, bineînțeles,